

*Hogyan talált Rézorr mester
egy darab fát, amelyik sír is, nevet is,
akár egy kisgyerek?*

Kezdődik a mese:

– Volt egyszer egy...

– Király! – szóltok közbe tüstént, kis olvasóim.

Csakhogy, barátocskáim, ezúttal tévedtek. Nem királyról szól a mese. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy darab fa. Mégpedig nem is valami pompás, hanem csak egy közönséges tuskó. Olyan, amelyet telente a tűzre raknak, kályhába, kandallóba, hogy a szobát fűtse.

Hogyan, hogyan nem, ez a tuskó egy szép napon egy öreg asztalosmester műhelyébe került. Az öregnek Antonió volt a tisztességes neve, de mindenki csak Rézorr mesternek hívta az orráról, mert annak a hegye rezesebben fénylett a legszebb vörösréznel.

Rézorr mester nagyon megörült, amikor meglátta azt a fahasábot. Elégedetten dörzsölte a kezét, s azt dünnyögte hozzá:

– No, ez kapóra jött; éppen jó lesz asztallábnak.

Azzal már nyúlt is a fejszéért, hogy lehántsa a tuskó kérgét, lenyesse róla, ami főleg. Emelte a szerszámot, készült lecsapni, de a karja hirtelen megállt a levegőben. Vékonyka hangot hallott; azt mondta siránkozva az a cérnaszál kis hang:

– Ne csapj túl nagyot rám!

Képzelnétek, hogy meghökkent az öreg Rézorr mester. Elképedve nézett körül a műhelyben, jobbra kémlelt, balra kémlelt, mégse látott senkit. Belesett a pad alá:

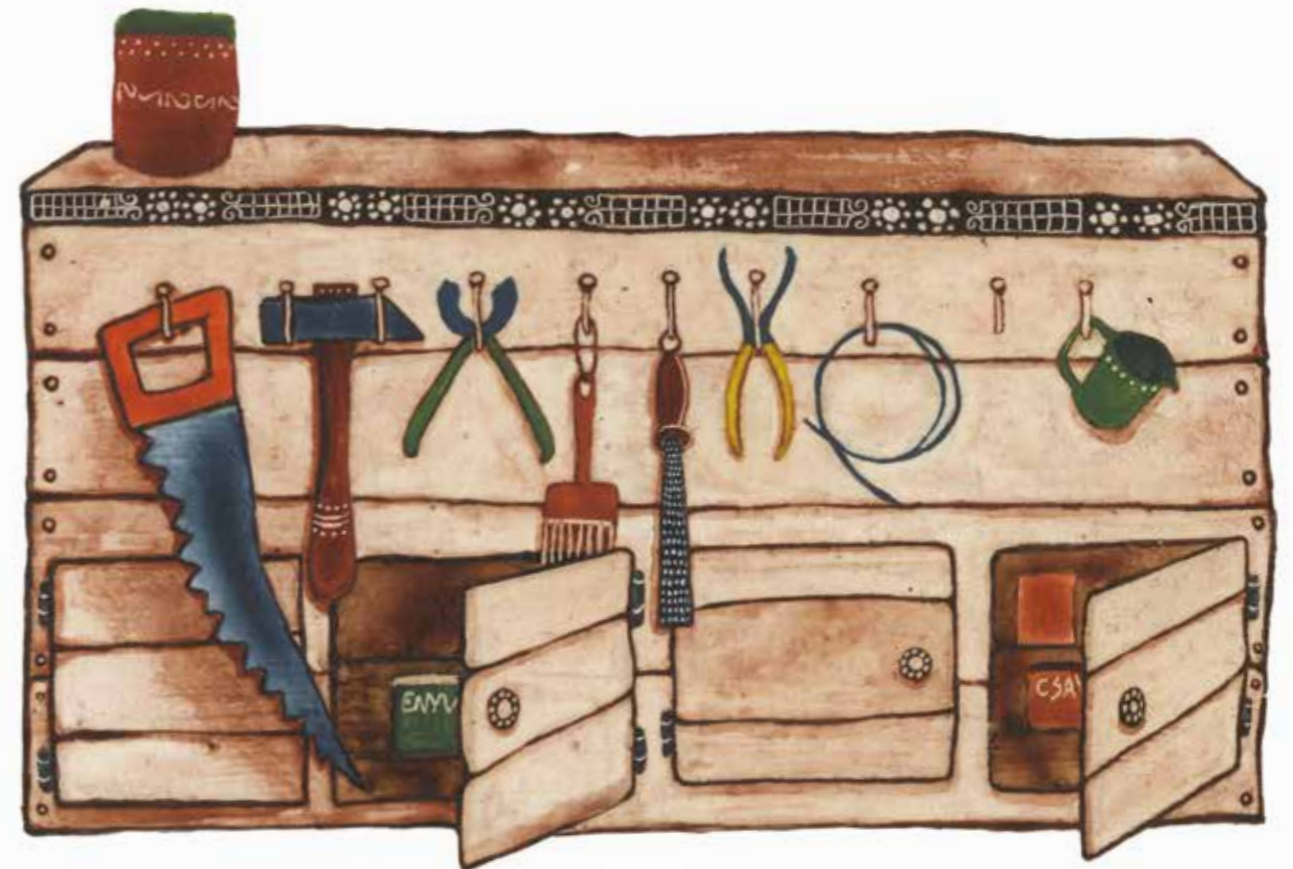

– Hagyd már abba, ne csiklandozz!

Szegény Rézorr mester úgy huppant a földre, mint akibe villám vágott. Ott ült iszonyú félelemben, és jókora idő eltelt, amíg magához tért, és ki merte nyitni végre a szemét. Arca egészen elváltozott a megrökönyödéstől, s orra hegye se piroslott, mint a réz, hanem szederjesen kéklott, mint az ócska bádóg.

Olyat, amelyik tud táncolni, vívni, bucskázni a levegőben. Ha én azzal elindulok világot járni, nemcsak a mindennapi kenyereimet keresem meg, hanem a mindennapi boromat is. Mit szól hozzá?

– Micsoda ötlet, Málé! – vihogott föl hirtelen a cingár hangocska, de nem lehetett tudni, honnét.

Erre a *Máléra* Dzsepettó koma pirosabb lett a pirospaprikánál.

– Hogy mer sértegetni kelmed?! – ripakodott rá az asztalosra.

– Már hogyan sértegetném? – tiltakozott Rézorr mester.

– Azt mondta, hogy *Málé!*

– Én ugyan nem mondtam!

– Hát talán én mondtam? Mondom, hogy kelmed mondta!

– Nem!

– De!

– Nem!

– De!

Addig-addig vitakoztak, míg veszekedni nem kezdtek, s addig veszekedtek, míg verekedés nem lett belőle. Hajba kaptak, és alaposan elagyabugyálták egymást.

Mikor aztán vége lett a viadalnak, Dzsepettó málészínű parókáját Antonió mester szorongatta, Antonió mester ezüstsínű parókáját meg Dzsepettó.

– Add vissza a parókámat! – mondta Antonió.

– Te is az enyémet, aztán kössünk békét.

Az öregek kölcsönösen parókát cseréltek, kezet nyújtottak egymásnak, és megfogadták, hogy most már örök életükre jó barátok maradnak.

– Hát akkor hadd hallom, Dzsepettó koma, mi járatban van – mondta az asztalosmester, hogy ezzel is megpecsételje a békességet.

– Szeretnék egy darabka fát, amiből kifaraghatnám a bábumat.